

SBORNÍK

JEDNOTY POTOMKŮ POBĚLOHORSKÝCH EXULANTŮ-POKUTNÍKŮ A PŘÁTEL RODOPISU V PRAZE.

Rodopis - Historie - Vlastivěda.

Řídí redakční rada: V. Kamareith, F. Kapoun, Dr. V. Matina, B. Nesměrák, R. Procházka, Dr. J. Rejsa, JUC. J. Škréta a K. Tunkl.

Vychází 1/4letně, počátkem čtvrtletí. — Majitel, nakladatel a vydavatel spolek: „Jednota potomků pobělohorských exulantů-pokutníků a přátel rodopisu v Praze“. — Odpovědný redaktor: Bořivoj Nesměrák. — Redakce, admin. a expedice: Praha-Košíře, Brožíkova 278. Telef. 411-83. — Předplatné: ročně Kč 12.—, jednotl. číslo Kč 3.—. Účet pošt. spoř. 90.847. Užívání novin. známek povoleno výn. red. pošt z 17. prosince 1929 č. 278762/VII 1930

OBSAH:

	Str.
Co chceme?	2
Frant. K a p o u n : Dějiny peněžního svěřenství a rodu Kapounů ze Svojkova	4
Frant. M i l n e r : Několik výpisů o exulantech jména Milner	7
Jindř. Václ. B e z d ě k a : Starobylé rodiny příbramské	9
Bořivoj N e s m ě r á k : Lidový rodopis: I. Nejrozšířenější příjmení (anketa)	10
Co o nás píše „Kostnické Jiskry?“	12
Jak Poláci řeší nápravu historických křivd?	13
Hlídka: a) Rodopis	13
(Příbramské archivy a matriky. — Dotazy a hovorna. — Literatura, časopisy a spolky.)	
b) Aktuality: Strakova akademie	15
Spolkové zprávy	15
Výkaz darů	16

P R A H A 1930

NÁKLADEM „JEDNOTY POTOMKŮ POBĚLOHORSKÝCH EXULANTŮ-POKUTNÍKŮ A PŘÁTEL RODOPISU“ V PRAZE

TISKL „ORBIS“, PRAHA XII.

CO CHCEME?

Když se vloni ustavila „Jednota potomků pobělohorských exulantů-pokutníků a přátel rodopisu“, slyšeli jsme s několika stran udivené otázky: „Co ti lidé chtějí? Statky? Ty už jsou rozebrány! Šlechtictví? To je zrušeno. Tak proč se vlastně sdružují?“

Nuže — aby bylo jasno: nic takového nechceme. Měli jsme — pravda — mravní právo reklamovati vrácení statků, jež byly našim předkům po Bílé Hoře zkonfiskovány, a byla taková náprava historických křivd slibována také v našem revolučním programu, ale neuplatňovali jsme toto právo hned, nýbrž čekali skromně, až revoluční sliby budou splněny.

Avšak na sliby bylo zapomenuto. Pozemková reforma pamatovala na nás opět jen *slibem* v odst. § 9 zák., že „zvláštním zákonem provede se zásada, že bez náhrady bude přejat majetek bezprávně nabytý“, ale na tento zákon čekáme dosud. Nikomu se do něj nechce.

Rody pobělohorských pokutníků spoléhaly krátce příliš na revoluční sliby a důvěřovaly vedoucím stranám, že je splní, a že se nemusí tláčit s ostatními náročnými, kterých se najednou vyrojilo tolik . . . Čekaly trpělivě, aby se jim nemohlo vytýkat, že jsou nedočkavé nebo že ruší klidný vývoj pozemkové reformy.

Jak vidět — čekaly marně. Právně-historický titul byl pomínut a pozemková reforma dala se jen z titulů užitekových. Čekatelé na dějinnou spravedlnost byli po druhé zrazeni, tentokráte svým vlastním státem.

Proto se nyní sdružili, aby obhájili své právo a žalovali národu na křivdu, jaká se jim stala. Na nápravu křivdy nesmí býti nikdy pozdě. Chrání-li moderní právo i držbu neprávem nabytou, musí tím spíše chrániti křivdu, která se tou držbou stala.

Nežádají vrácení všech statků v doslovném smyslu, to je již stě věc nemožná, kdyžtě tyto statky přešly jednak dávno do jiných rukou a jednak není zde povinovaného držitele kořisti, který by se dal právem postihnout (vyjímajíc některé případy, jako kořist Liechtenštejnská, která je dodnes namnoze v rukou téhož rodu), ale žádají jen poměrnou náhradu za utrpěnou újmu od toho, kdo z pobělohorské kořisti dosud těží a může takovou náhradu bez ohrožení vlastní existence poskytnout.

Vše to v mezích možnosti a práva, žádné fantasie.

Poněvadž na takovou úpravu historických reparací nemáme paragrafů, domáháme se vydání zákona, který by pro ni stvořil právní půdu. To by měl být právě onen „zvláštní zákon“, jak jej slibuje odst. § 9 zábor. zákona.

Tímto zákonem mohl by být zřízen zvláštní reparační fond, do kterého by plynuly náhrady za „majetek bezprávně nabytý“, jak by byly procesem nebo znaleckým posudkem určeny, dále přebytky z pozemkové a lesní reformy jako příspěvek státu za bývalé císařské statky, pocházející z konfiskací pobělohorských a převzaté pak republikou.

Z výnosu tohoto fondu přikazovaly by se pak poměrné náhrady potomkům zchudlých rodů, které by na ně měly nárok. Vše opět v mezích možnosti, bez finančního zatěžování státu, s určitým výběrem sociálním atd.

Další hmotnou nápravou bylo by vrácení nadací a fondů, určených původně k užívání zchudlým potomkům starobylých rodů domácích, jako je Strakova akademie atd. I to je jistě nárok spravedlivý, neboť vůle odkazců má býti všude nedotknutelná.

V ohledu mravním nežádáme žádného šlechtictví ve starém smyslu, nýbrž vrácení nezkomoleného rodového jména, za něž se ani v demokratické republice stydět nemusíme, neboť právě předkové toho jména připravovali svým bezmezným utrpením a obětí pro věc země půdu pro příští svobodu národa. Je tedy vrácení původního jména přímo příkazem piety k památce jmen tak slavných, která jsou jediným statkem, jenž potomkům zbyl a na nějž jim ani Rakousko nesáhlo.

Tolerování a respektování rodových tradic, pokud si neosobují výsady na úkor jiných stavů, neohrožuje nijak demokracii, tak jako ji neohrožuje v jiných západních státech, kde mají také demokratické republiky a ještě starší a vyspělejší (Francie atd.).

Pravý demokrat respektuje bez váhání, co je jinému drahé, ať už je to zbožnění víry, národa nebo rodinného zřízení, nepřičítá-li se dobrým mravům nebo neškodí-li mu přímo.

Nám postačí, budeme-li moci slavného jména svých předků aspoň v soukromí bez zvláštních výsad užívat.

Netoužíme tedy po výsadách býv. šlechty a vážíme si stejně demokratického zřízení této republiky, kterému však našim plným jménem na demokratičnosti neubude. Vždyť tradice našich rodů jsou i kusem historie celého národa a zaslouží proto respektu.

Rody pobělohorských pokutníků jsou opravdu vytrvale pronásledovány Osudem. Rakousko jim vzalo statky a republika i to jméno! Jako by to byla hanba, mít stejné jméno, které měl předek slavné paměti!

Takové jsou tedy naše požadavky a jsou jistě spravedlivé. Jinou otázkou je, kdo se jich ujme? Jako organizace naprosto nepolitická nemáme za sebou žádnou stranu a tak musíme spoléhat jen na svědomí *národa*.

Ujme se nás někdo Spravedlivý? Krom těchto užších zájmů rodových chceme pěstovati i všeužitečné a všenárodní zájmy, jako poznávání otázky pobělohorských exulantů, pěstovati kult památek na Bílou Horu a její mučedníky, pěstovati rodopis starosedlých rodů domácích — ať šlechtických nebo občanských — pečovati o uchování a uznání ctihodných rodinných památek a tradic a propagovati historii a vlastivědu vůbec.

Je nám tedy vítán každý, kdo má o tyto ušlechtilé věci zájem, ať je přesvědčení a původu jakéhokoli, jen když je upřímným Čechoslovákem. Podporujte nás!

Frant. Kapoun:

DĚJINY PENĚŽNÍHO SVĚŘENSTVÍ A RODU KAPOUNŮ ZE SVOJKOVA.

V našem rodě, který hrál kdysi vynikající úlohu, uchoval se až po dnešní dobu zajímavý zbytek svěřenského práva, tak zvaný „peněžní fideikomis“, arci velmi nepatrný, pravý fideikomis „en miniature“, ale právě svou formou zajímavý. Podávám z rodinných pramenů trochu dat o vzniku toho droboučkého fideikomisu, i trochu historie našeho rodu vůbec.

Ke konci 16. věku držel *Albrecht Kapaun z Swogkova* (purkrabí kraje hradeckého) tvrz Hlušice, s dvorem a vesnicemi Velké a Malé Hlušice, (vesnici) obec Janovice, dílčí obec Starý Bichov v Hostinné, dílčí obec Střední Volešnice se svobodným domem, město Hostinné pod Labem, zahradu a dvůr Střeměřský zvaný. Měl manželku *Dorotu Maternu z Květnic*, zemřevši dne 10. listopadu 1583; nezanechali však žádných dětí. V roce 1591 pořídil testament, kterýmž odkázal tehdy ještě žijícím svým čtyřem bratřím: *Jindřichovi, Johannovi, Christofu-Václavovi a Sigmundovi*, pouze doživotně k užívání shora jmenované Hlušice s příslušenstvím. Zemřel č. „Burggraf des Königgrätzer Kreises“ dne 3. února 1591, založiv před tím rodinný fideikomis, — dům na Starém městě pražském, přiléhající ke klášternímu chrámu sv. Jakuba, s povinností „na vždy k rodinnému užívání a držení“. Rod Kapounů ze Svojkova počal *Ctiborem ze Svojkova a Kačic*, a manželkou jeho *Kateřinou ze Smiřic*, nebo *Litonskou ze Smiřic*.

V roce 1420 na den sv. Tomáše bylo Petrovi a Ctiborovi z Kačic císařem Zikmundem 156 kop grošů na Rinholec Hojnice (panství Smečno) a Svojetín připsáno.

Johann Kapoun ze Svojkova, syn Ctiborův, zvláštní ctitel Mariánského kostela v Kutné Hoře, zemřel dne 14. listopadu 1499 a jest v tomto chrámu pochován se svou manželkou Kateřinou z Čechtic, zemřelou dne 10. září 1518.

Měli syny: *Pirama, Jindřicha a Jaroslava*, kteří svým nákladem v nadačním kostele sedleckém u Kutné Hory dali postaviti zvláštní oltář s mnoha rodinnými znaky, dnes ještě viditelnými. *Piram (Priamus) Kapoun ze Svojkova*, nejstarší syn *Johannův*, narozen dne 24. ledna 1481, byl ženat s *Kateřinou z Trojanovic*. Král Vladislav reskriptem, vydaným na den sv. Florianu v r. 1514, jmenoval jej mincmistrem v Hoře Kutné, a král Ludvík udělil mu v r. 1524 právo nad svým majetkem. V roce 1528 byl pověřen králem Ferdinandem zvláštními instrukcemi, nato v roce 1532 jako „Generalzahlmeister“ českého válečného vojska ve válce turecké vykonal důležité služby a obdržel pochvalné vyznamenání. (Regensburg, pondělí po sv. Margaretě.) *Se svou manželkou Kateřinou* (zemřela v r. 1541) *z Trojanovic* měli děti: *Albrechta, Jindřicha* (nar. 3. srpna 1526), *Johanna* (nar. 20. listopadu 1527), *Christofa-Venzla, Ctibora, Karla, Sigmunda, Ulricha, Pirama a Svatoslava*. Zemřel v Praze dne 12. června 1547 a byl v rodinné hrobce u sv. Jakuba vedle své choti pochován.

Albrecht Kapoun ze Svojkova, nejstarší syn Piramův, nar. dne 2. srpna 1523 (Veleslavina kalend.), oženil se s *Dorotou Maternou z Květnic*. V roce 1549, v sobotu po sv. Ambroži, koupil se svými bratry *Jindřichem a Johannem*, zároveň jménem ostatních mladších bratří, od Ernesta Bruknera z Brukenšteinu vesnice *Malé a Velké Hlušice* (za 2825 kop pražských grošů, Zemské desky N. 48 et 4 H2).

V roce 1557 byl jmenován králem Ferdinandem purkrabím král. zámku v Praze, pak v roce 1570 císařem Maximilianem purkrabím Královéhradeckého kraje. V roce 1577 za císaře Rudolfa byl spoluúdem král. místodržitelství, v roce 1584—1589 král. komisařem v Brně, v roce 1571 spoluúdem stávající dohlížecí komise horního závodu v Kutné Hoře. S chotí svou *Dorotou Maternou z Květnic*, zemřelou dne 10. září 1583, nezanechali žádných dětí. Zemřel jako purkrabí Královéhradeckého kraje dne 3. února 1591 a seřídil ze zanechaných usedlostí rodinný fideikomís (dle král. moc. listu Vídeň 1569); dále v závěti své roku 1591 odkázal tehdá ještě žijícím svým čtyřem bratřím: *Jindřichovi, Johannovi, Křištofu-Venzlovi a Sigmundovi* pouze k doživotnímu užívání následující usedlosti a objekty: *Usedlost Hlušice* s dvorem a obcemi: *Velké a Malé Hlušice, obec Janovice*,

dílčí obec *Starý Bičov*, u Hostinné obec *Střední Volešnice*, město *Hostinné*, při *Labi zahradu a dvůr zvaný Střeměřský*. A po jich smrti vždy nejstaršího toho rodu fideikomisárním držitelem předurčil.

V roce 1610 zemřel *Jindřich*, poslední z bratří *Albrechtových*, král. rada; choť jeho byla *Helena Čidlinská ze Sluch*; *Krištof*, jako nejstarší syn této rodiny dle testament. nařízení svého tchána *Albrechta*, nastoupil fideikomisní majetek *Hlušice* s příslušenstvím l. 1610 po sv. *Georgu*. (Zemské desky N. 26 juxta ad J. 10.)

Krištof Kapoun ze Svojkova byl prvním a posledním držitelem fideikomisu *Hlušického*, neboť zúčastnil se povstání v letech 1618—1620 a byl proto ztrátou polovice svého jmění odsouzen, a majetek *Hlušice* byl král. komorou na *Václava Vchynského* z *Vchynic* přenesen (konfiskován). Avšak svěrenský dům vedle kostela sv. *Jakuba* v rodinném držení byl ponechán.

Albrecht Vikhart Kapoun ze Svojkova, syn *Johanna Karla a Margarety Kordulovny ze Sloupna* zúčastnil se mnohých válečných výprav a obzvláště v boji u *Lipska* a znovudobytí města *Švidnice* (*Schweidnitz*) se vyznamenal a byl v uznání své udatnosti zároveň se svými bratry *Jindřichem* a *Jaroslavem* cís. rytmistry od cís. *Ferdinanda III.* s diplom. (Videň, dne 27. června 1644) do stavu panského („*Herrn- und Freiherrenstand*“) král. Českého povýšen. (Zemské desky N. 568, E 11.)

Bohumír, syn *Albrechta* a *Barbory, Vratislav z Mitrovic*, nar. 1636, byl titulárním biskupem v *Samadrii*, infulovaným arciděkanem v *Č. Krumlově* a konečně od r. 1698—1701 biskupem v *Hradci Králové*. V držení fideikomis. domu u sv. *Jakuba* v *Praze* následovali přímí čekatelé *Albrecht Vikhart* až na *Albrechta svob. pána ze Svojkova*. (V r. 1754 dům shořel a ještě v r. 1758 uvidí se jako spáleniště. Zemské desky N. 483 H 9). Na žádost *Jany roz. Glanzové z Althausu* bylo spáleniště s povolením k. Zemského soudu na 1. května 1792 allodováno a v soudní odhadní ceně 850 zl. v peněžní fideikomis proměněno. Prvním majitelem tohoto peněžního svěřenství byl *Albrecht*, syn *Josefa Albrechta*, svob. p. *Kapouna ze Svojkova*, komor. a apelač. rada, který v roce 1794 27. října pojal za choť *Annu svob. pí Haugvicovou z Biskupic* a 29. května 1827 zemřel.

Následujícím držitelem peněžního svěřenství byl od 29. května 1847 *Jan Michael*, syn *Václava svob. p. Kapouna ze Svojkova*, zemřelého 3. května 1828 v *Klatovech*. Po zemřelém *Janu Michaelovi* nastoupil čekatelství peněž. svěřenství *Tomáš svob. p. Kapoun ze Svojkova* v roce 1872; zemřel 30. ledna 1917. Nyněj-

ším majitelem peněž. svěřenství jest nejstarší syn Tomáše sv. p. K. ze Svojk., František Kapoun, revident d. k. v. v. v Praze VI., a to od r. 1917.

Když po převratu byly fideikomise zrušeny, obávali jsme se, že dojde i na náš maličký fideikomis, kterého si vážíme spíše jako rodinné památky, ježto pro svou nepatrnost hmotného významu nemá; ale zůstal nám, a tak jsme stále — snad samojedini z bývalých šlechtických rodin — držiteli svěřenské podstaty a pobíráme ročně celých — 8 Kč úroků.

V Praze dne 13. února 1930.

Frant. Milner:

NĚKOLIK VÝPISŮ O EXULANTECH JMÉNA MILNER A SYNONYM Z NĚMECKÝCH ARCHIVŮ A PRAMENŮ.

Hlavní státní archiv v Drážďanech:

Locat 8298. Allerhand Pässe von Ao 1638—1656 fol. 100: Drážďany 1651. Pas Hans Müllern z Freiberga, který stran vymáhání dluhu do Klostergrabu v Čechách šel.

Locat 9182. Confiscationen, 25, fol. 239. Zemské statky Petr Müller (v. Mühlhausen). — Zvolenoves 43.000, Mimoň 40.000, dohromady 83.000 zl.

Locat 9184/54, fol. 236, 17 domů. Petr Müller (direktor Milner, pozn. pisat.) — dva domy na Malé Straně, jeden za 6000, druhý za 5000, dohromady 11.000; jeden více na Novém Městě (část dnešního zem. finanč. ředitelství, pozn. pisat.) 6000, dohromady 17.000.

Locat 9592. Böhmische u. sächsische ausgewichene Unterthanen bel. 1662—1693, fol. 81—83. 1673, Gaisdorff bei Laubau, Georg Müller z Nimmersatt, pod panstvím pána z Roedern.

Locat 10331. Drittes Buch der Einnehmung, fol. 17. Mathes Müller, pekař, Míšeň. 1632, dohromady 4 osoby.

Dto, fol. 299, 300, 302. Pirna, Schiffthor, 1629, Vít Möller z Prahy.

Pirna, Schiffthor: Barthel Mollar, dohromady 4 osoby.

Drážďany, Georg Müller, měšťan a sladovník z Chomútova, chce do pevnosti Drážďanské (f. 299) — smí do Drážďan (f. 300).

- Dtto. fol. 309. I. Buch Einwohner, fol. 309, Martin Müller z Annaberku, 1626.
- Dtto., fol. 363. Vít Muller, chudý muž, nosí kolomaz, 1630, z Berggießhübel.
- Dtto. fol. 381. Pirna, Schiffthor, George Möllerin z Tetzschar (?).
Václav Möller z Litoměřic, dohromady 5 osob.
- Dtto. fol. 381. Pirna, Oberthor, Nicol Möller z Prahy, dohromady 3 osoby, 1630.
- Dtto. fol. 381. Pirna, Hans Möller z Prahy, čepuje kořalku, dohromady 2 osoby, 1630.
- Dtto. fol. 381. Pirna, Hans Möller z Prahy, dohromady 3 osoby.
- Dtto. fol. 381. Pirna, Adam Möller z Prahy, dohromady 4 osoby, 1630.
- Dtto. fol. 381. Pirna, Oberthor, Magdalena Möllerin, 1630.
- Dtto. fol. 515. Freiberg; Margareta, Michael Müllerin z Prahy, 1629.
- Dtto. Torgau, H. Georg Müller z Prahy (Jiří Milner z Milhauzu), dohromady 8 osob, bydlí u Valtin Schöpß v ulici farní.
- Locat 10332.* Stěžovatelé slezských exulantů 1647—1658, fol. 219—229. Drážďany 1654. Hans Müller, tesař z Ronneburgh do Žitavy.
- Locat 10333.* Der böhmischen Exulanten Darlehne. Drážďany 1632, půjčka Jiřímu Müller (Jiří Milner z Milhauzu).
- Locat 10833.* Drážďany 1632, 16. června, Jiří Müller (Jiří Milner z Milhauzu) v bydlení u magistra Kašpara Mittag-a. Podpora.
- Dtto. Míšeň, 1632, 8. června. Mathes Müller, pekař (Weißbäcker), vedle ženy a 2 dcer, čeští exulanti, podpora.
- Locat 10834.* Torgau, 1632, H. George Müller (Jiří Milner z Milhauzu), Čechy, týká se exulantských statků r. 1631.
- Dtto. Drážďany. Johann Mildner, bytem u Hanse Martina, byl dříve starostou ve Šluknově a stal se r. 1633 měšťanem drážďanským. (Drážďanský Ratsarchiv G. XXV. 17e. Vol. V.)
- Locat 12685.* Ausländische Copial, fol. 54, 64; 21. června 1630. Jiří Müller, pravého evangel. náboženství z Chomútova, chce do pevnosti drážďanské přijat býti.

(Dokončení příště.)

Jindřich Václav Bezděka:

STAROBYLÉ RODINY PŘÍBRAMSKÉ.

Rodopisné poznámky na okraj historie Horymírova města.

I.

Příbram nebyvala vždy ztichlým provinciálním městem, jakým jest — díky upadajícímu průmyslu báňskému a spojené s tím hospodářské a sociální deroutě — v dobách dnešních. Bývalo zde velmi živo a střídaly se zde zástupy příslušníků nejrůznějších povolání: kupců, řemeslníků, havířů, vojáků i drobné šlechty, došlých namnoze z dálav, sta kilometrů vzdálených, aby zde našli obživu, zaměstnání a chleba, aby žili dvě, tři, čtyři generace na úpatí zachmuřených brdských kopců a zase odešli do vzdálených cizích končin. Ti všichni po sobě zanechali více méně znatelné stopy svého někdejšího působení, zračící se začasťe již jen zapadlými zmechovatělými nápisy na starých náhrobních křížích příbramského hřbitova, rezem a patinou obetkaných. A nad jejich zpráchnivělými kostmi hučí za vichřice již jen mohutné koruny staletých kaštanových alejí . . .

Povšechně vzato, byly to vždy dva hlavní důvody, které do Příbramě vábily cizí příslušníky a usměrňovaly jejich počínání: na stříbro a olovo bohaté někdy doly na blízkých Březových Horách rostly časem, prohlubovaly se a přibíraly na objemu, a jejich vzrůst vyžadoval nezbytně rozmnožení počtu zaměstnaného personálu. Potom mariánská bašta nad Příbramí: poutnické místo Svatá Hora, proslulé široko daleko po vlasti i mimo ni, vstřebávalo do svých bílých zdí mohutné proudy návštěvníků z končin, kam bylo dny a týdny daleko.

Stupňující se zámožnost a blahobyt příbramských měšťanů, podmíněný bohatými výtěžky rudného dolování měl za následek, že se do města tlačily nejrůznější živly, jaksi paralelně vegetující na živném úhoru sociálního života městského, aby s jeho pozvolným úpadkem přemístily se zase jinam. Střed zbožných myslí starých generací: běloboká svatyně svatohorská přitahovala opět desetitisícové zástupy. Bylo zde dobře pod její ochranou, a bylo zde snadno naléztí obživu: svatohorské poutnictvo exaltovalo se nejen čistým uměním starých mistrů-stavitelů, malířů a sochařů, konsumovalo však také spousty primitivních poutových dárků, růženců, modlitbiček, obrázků, vzhledných i neúhledných hraček a tretek, které přece musil také někdo vyráběti. Tak byla Svatá Hora vedle temných hluchých hlubin černého podsvětí druhým dostředivým bodem, které přitahovalo, sytilo a obživovalo.

V následujících kapitolách budiž letmo nastíněna historie pa-

tricijských rodů příbramských od doby nejstarší až podnes. Smyslem článku není vylíčení systematické historie Horymírova města: spíše doufáme se nadíti vděku uvedením detailu této historie, rodopisnými poznámkami o starých rodech příbramských, kteréžto volné poznámky v dnešní době vzrůstajícího zájmu o genealogii vůbec prospějí celku spíše a významněji, docházejíce vlastního poslání jmenovitě u oněch, kteří zde hledají počátky historie svých vlastních rodů a rodin. Článek má do jisté míry napomoci ke zdoání nejhorší genealogické potíže: mrtvého bodu, přes který nelze namnoze kupředu za žádnou cenu, byť snaha byla nejčistší a nejrůdnější. Článek tento, vlastně jenom volné kapitoly, nechtějí býti soustavným vypisováním dějin jednotlivých rodin. Ani na to nestačí místo a čas. Spíše mají býti tyto kapitoly vodítkem a usměrňovatelem mnohého badání, které dalšímu postupu již značně napomůže. Podkladem jejich jsou zachované písemné památky v městském archivu příbramském, i staré purkrechtní knihy, pokud se zachovaly v českém zemském archivu pražském. Neméně pak staré příbramské matriky pokřtěných, oddaných i zemřelých, které počínají léta Páně 1641, mají však k největší škodě celého badání značné trhliny. O tom však podrobněji na jednotlivých příslušných místech.

(Pokračování.)

Bořivoj Nesměrák:

LIDOVÝ RODOPIS.

I. Nejrozšířenější příjmení. (Anketa.)

Rodopis, jako součást historické vědy je disciplinou vědeckou, ale má-li splnit kulturní poslání mezi lidem, musí se lidu přiblížit a potřebuje proto popularisování. To je zase úkolem — abych tak řekl — „lidového“ rodopisu, který se nepouští do hloubek vědeckých, nýbrž podává z látky v záživné formě jen to, co může každého zajímat a přece věci samé prospět.

V tom směru zajímá zajisté každého především to, co se týče původu příjmení jeho rodu a jiných jmen, jež slyší nejčastěji, kde a jak jsou rozšířena, kde je asi prasídko rodu atd. Je v tom kus piety k tradici rodu i k dějinám celého národa, snažíme-li se poznat jeho skladbu rodovou, a konečně i kus ušlechtilého a přitom i užitečného sportu, který nám připraví mnohou milou chvíli, shledáváme-li stopy svých předků a učiníme při tom objev, cenný pro poznání dějin vlastního rodu. Utvrzuje nás tedy nejen v lásce k historii svého rodu, ale i celého národa a má proto i značný význam mravní.

Nejvděčnějším předmětem pro pěstění takového „lidového“ rodopisu je rozbor příjmení, která jsou ve svém celku nejobsáhlejší, ale také nejspletitější slovníkem jménosloví národa. Tu je klíč ke všem těm tajemstvím, která původ a rozšíření příjmení našeho lidu zavírají.

Začneme tedy zde a pokusíme se vytěžit z té spleti jménosloví nejzajímavější poznatky rodopisné, které mají i praktický význam pro dějepis, statistiku, místopis, eugeniku atd., t. j. vyšetřiti, která z českých příjmení a kde jsou nejrozšířenější? Jako mají Němci své typické Mayery, Schulze atd., máme i my své Nováky (kteří se už dokonce organizovali jako samostatná obec Nováků), Svobody, Dvořáky atd., kterých, myslím, nebude méně.

Rozepisujeme proto tuto všeobecnou *rodopisnou anketu* na tema: *Která z českých příjmení jsou nejrozšířenější?*

Odpovědi členů i nečlenů a zájemců vůbec, s udáním počtu nositelů příjmení (všech členů rodiny), která se v určitém místě nejvíc vyskytují, a s udáním počtu obyvatelstva dotyčného místa rače lask. poslati, třeba jen lístkem, na redakci t. l.

Při tom zaznamenejte lask. především data o těchto 5 příjmeních, která budou mít asi v celkovém průměru vrch jako nejtypičtější příjmení česká: Novák, Dvořák, Svoboda, Novotný a Procházka.

Krom toho zaznamenávejte ještě charakteristická příjmení místní a krajinná, jak jsou někde zvlášť rozšířena, jako na oř. na Tábořsku: Pejšové, Hrochové (obě tato jména nesly kdysi vladycké rodiny), a zase na Moravě: Přecechtělové, Hodovalové, Vyletětlové atd.

Dále poznamenejte i příjmení zvlášť nápadná, kuriosní, žertovná, směšná, dvojsmyslná, složená, jak se někde vyskytují.

Konečně i jména starousedlých rodin selských a měšťanských s udáním, jak asi dlouho v obci sídlí, pak jména cizí (kromě německých), na př. italská, francouzská, švédská atd., a česká jména židů, jako: Novák, Vodička, Smrček atd. (Židé těchto českých jmen pocházejí nazvce z Humpolce, kde za stihání nekatolíků v 18. století přestoupilo mnoho českých bratrů raději na víru židovskou, která byla jediné dovolena a splýnuli pak s židy docela.)

Jiná česká příjmení dostávali židé, když byla cis. dekr. ze 4./9. 1787 nuceně zaváděna příjmení (dříve se rozeznávali židé jen jmény otců, patronymika = ruské otčestvo), a byli pak pojmenováni úředně podle změnčených jmen měst, z nichž pocházeli, jako na př. Petschek, Melnik, Natscheradetz, Podiebrad atd. Jinde zase dávali jim zeměpanští úředníci naschvál jména jako: Teweles, Pereles atd., v Haliči dokonce: Katzendreck, Vergissmeinnicht, Dukatenzähler a pod.)

Vyskytují-li se někde i potomci starobylých rodů býv. české šlechty, zejména těch, které byly po Bílé Hoře pokutovány (ovšem vyjímaje rody všeobecně známé, jako Černín atd.), zaznamenejte i ty.

V závěru zprávy zodpovězte pak otázku ankety: které z udaných 5 hlavních příjmení je podle Vašeho názoru v republice nejrozšířenější a v jakém asi pořadí jdou za sebou?

Došlé odpovědi, které si vyprošujeme do konce t. r., budeme postupně s jménem přispívatelů v této rubrice uveřejňovati a po závěru ankety roztřídíme odborně sebraný materiál do přehledného celku a oznámíme konečný výsledek ankety. Nejsprávnější odpovědi vybereme a odměníme knižními cenami, jichž bude 10.

Příklad odpovědi:

„Obec: Lhota, okres..... Počet obyv: 550, z toho: Nováků 10, Dvořáků 15, Svobodů 12, Novotných 8, Procházek 6. Příznačná příjmení místní: Zárubové 16 členů, Koukalové 18 atd. Roztodivná jména: Kostokryz, Cumil, Sóstal atd. Starousedlé rodiny: Durasové, sel. rodina, usedlá

zde na 200 let, Pařížkové 150 let atd. Cizí jména: Demartini: Bergen, Bollard. Česká jména židů: Dubský atd. Býv. šlecht. rody: Štefkové, potomci Štefků z Koloděj, Vesecký, potomek Veseckých z Vesce atd.“

Odpověď na otázku ankety:

„Nejrozšířenější příjmení v republice: *Svoboda, Novák, Procházka, Dvořák, Novotný*“ (podle Vašeho úsudku).

Ve větších městech mohou být k pátrání dobrou pomůckou místní adresáře, jinde volební seznamy nebo matriky farní i školské.

Prosíme denní i krajský tisk, zvláště časopisy vlastivědné, aby tuto anketu laskavě otiskly. Rovněž prosíme p. t. pány učitele, faráře atd. o lask. součinnost.

Příště o původu některých příjmení.

CO O NÁS PÍŠÍ „KOSTNICKÉ JISKRY“.

V orgánu čsl. evangelíků „*Kostnické Jiskry*“ č. 40 ze 3. října 1929 píše o nás p. R. J. Vonka, známý znatel exulantské otázky a comeniolog, článek „*Pokutníci*“, kde celkem sympaticky naše snahy posuzuje. Jsme mu za to povděční. Otiskujeme jeho vřelý článek, který byl citován i „*Masaryk. lidem*“ ze 6. prosince 1929, doslova:

„*Pokutníci* nazývá se spolek, jehož jednatelem jest o. Boř. Nesměrák v Praze XVI., v Brožíkové ul. 278. Jde o potomky těch, které stihla politika Ferdinanda II., vlastně politika Slavatova. Jsou mezi nimi potomci státních 21. června 1621 a potomci vyděděných a ožebračených stoupenců „čistšího náboženství“, jak je nazýval Komenský. Tohoto potomstva se čítá podle zpráv prof. A. Bergmanna z Drážďan na 50.000. Všichni nejsou v řečeném spolku, který by se měl nazývati spíše „spolek potomstva obětí z let 1621 až 1628“ a dalších; neboť byly také konfiskace pozdější, příkladem Valdštýnská. Někteří žijí také v Československu; jedni z nich domáhají se alespoň částečné náhrady za ztracené statky otců; jedni — většina z těchto žijících v cizině — se domáhají, aby jim bylo přiznáno alespoň právo užívat starého rodového jména (se šlechtickým titulem). Těm ovšem není možno vyhověti se zřetelem na zákon, jež vydalo revoluční Národní shromáždění, které zrušilo všechny šlechtické tituly. Někteří z obětí domáhají se úplného navrácení statků po předcích, jedni myslí, že by mohli nastoupiti cestu práva k dosažení ztracených hodnot. Co dosud podnikli, byly jenom tiché nářky a stížnosti. Měli by svůj nárok vysloviti hlasitě, pamětlivi jsouce slov Písma o neodbytném příteli; měli by fukat u dveří, dokud jim nebude otevřeno. Zajímalo by vědět, kolik z nich zůstalo také věrno zásadám, pro které předkové jejich trpěli, především odkazu náboženskému. Víme, že ještě ve století sedmnáctém, před třemi stoletími, někteří z pronásledovaných a pokutovaných pro příslušenství k „čistšímu náboženství“ se navrátili k Babylonu, očekávajíce — ovšem marně — že návratem k římskému náboženství umožní znovunabytí ztracených statků. Dalo by se očekávat, že se jim může dostat — všem — jisté náhrady, tak jako se jí dostalo potomkům vystěhovalců, kteří se vrátili do země otcův po roce 1918. Kdyby členové řečeného spolku srovnali, odůvodnili a dokumentárně podepřeli své požadavky, jistě že by se mohli dočkat spravedlnosti, neboť jsme přesvědčeni, že v našem národě cit spravedlnosti jest dosud živý, především tam, kde jde o docela ochuzené.“

Také denní tisk podporuje naše snahy a uveřejňuje ochotně naše zprávy.

JAK POLÁCI ŘEŠÍ NÁPRAVU HISTORICKÝCH KŘÍVD?

Také Poláci mají svůj revindikační problém. Po nezdařených povstáních proti carskému útisku z r. 1830—1831 zabavovala carská vláda — stejně jako kdysi u nás habsburská — poraženým stavům polským statky. Po osvobození Polska ve světové válce hlásí se potomci pokutovaných o zabrané statky a polský stát jim je vrací. Z mnoha příkladů uvádíme poslední, jak jej zaznamenala odp. „Národní politika“ v čísle ze dne 25. února 1930:

„Vnukovi Adama Mickiewicze byl vrácen konfiskovaný rodinný statek. Majetek zkonfiskovaný za účast v povstání musí být navrácen. Vilenský apelační soud projednával v těchto dnech jako odvolací instance spor o navrácení statku Tusinienta, který kdysi patřival dědovi slavného polského básníka Adama Mickiewicze a byl mu v r. 1831 zkonfiskován ruskými úřady za účast v postání, právoplatným dědicům.

Tato věc byla již projednávána před okresním soudem ve Vilně, který uznal vývody advokáta W. Szyszkowského, zastupujícího civilní žalobce, básníkova vnuka dra Ludvíka Goreckého. Dr. Szyszkowski dokazoval, že majetek, zkonfiskovaný za účast v povstání, musí býti navrácen právním dědicům postiženého. Soud civilní žalobu uznal a nařídil navrácení statku, který je nyní majetkem polského státu. Proti tomuto výroku odvolala se jménem státu generální prokuratura. Apelační soud však toto odvolání zamítl. Právo dra Ludvíka Goreckého na statek jeho předka bylo tedy uznáno.“

V Polsku — jak vidět — mají jinou úctu k historickému právu a dovedou mu zcela jinak zjednat respekt i nalézt na to paragrafy, přes to, že i zde je značný odstup časový, přes 100 let.

U nás nebylo k tomu odvahy a vládnoucí strany chovaly a chovají se k řešení nápravy historických křívd rozpačité a neupřímně, ač ji dříve vyzdvihovaly na program národní revoluce.

Vezme si Československo z Polska příklad?

H L Í D K A

A. RODOPIS.

Hledáme potomky těchto starožitných rodů českých, pokutovaných po Bílé Hoře:

Beřkovský ze Šebířova, Boryně ze Lhoty, Boubínský z Oujezda, Čabelický ze Soutic z Častalovic, Čech z Hradce, Čejka z Olbramovic, Dvořecký z Olbramovic, Hamza ze Zábědovic, Harant z Polžic, Hlaváč z Vojanic, Hložek ze Žampachu, Hora z Ocelovic, Hruška z Března, Janovský z Janovic, Jestřebský z Rýzmburka, Ježovský z Lub, Kába z Rybňan, Kamejský ze Lstiboře, Klusák z Kostelce, Kořenský z Terešova, Kouč z Kouče, Koutský z Jenštejna, Kozelka z Hřivíc, Král z Dobré Vody, Kuñas z Machovic, Lhotský ze Ptení, Loubský z Lub, Lukavský z Lukavic, Myška ze Žlunic, Nejedlý z Vysoké, Odkolek z Oujezdce, Písecký z Kranichfeldu, Planský ze Žeberka, Pravětický z Pravětice, Račín z Račina, Rašín z Rašina a z Rýzmburka, Rodovský z Hustířan, Rous z Vrážkova, Sádlo z Vážného, Smrčka z Mnichu, Šmertoš z Rýzmtálu, Štampach ze Štampachu, Štefek z Koloděj, Švambergové, Švehla Jan, Švejcar Pavel, měšťané pražští, Vesecký z Vesce,

Vlk z Kvítkova, Vlkánovský z Vlkanova, Vostromířský z Rokytníka, Vostrovce z Kralovic, Vrchotický z Loutkova, Vtelenský ze Vtelna a Žďárský ze Žďáru. Za případné doplňky i dalších rodů budeme povděční.

Příbramské archivy a matriky.

Náš spolupracovník, p. Jindř. Bezděka, rodopisný badatel v Příbrami, Žižkova 49/II., provádí pátrání ve starých matrikách příbramských. Upozorňujeme proto případné zájemce, aby se na jmenovaného přímo obrátili s udáním rodu nebo jména, o něž se zajímají. Podmínky dle dohodnutí.

Dotazy a hovorna.

Od p. Jos. Tríska, cel. taj. v Žatci, dostáváme tento rodopisný dotaz: „Odkud pochází rod *Jindřichů* a jaká je jeho genealogie? Pochází prý z Blatenska nebo Klatovska. Toto jméno vyskytuje se též na stěně skály u známého „Růžového paloučku“ u Litomyšle, a sice „W. Gindrzych 1642“, a pochází od českého bratra-exulanta, který se tu loučil s vlastní. Též by mne zajímala otázka vzniku jmen, jako na př.: Franc, Borkovec, Břízka, Tríska.“

Kdo by mohl dát na tyto otázky uspokojující odpověď, učň tak lask. na redakci t. l. a uveřejníme ji v příštím čísle. Uvádíme k tomu příslušnou literaturu: *Fr. Miklosič*: „Die Bildung der slavischen Personennamen“ v „Pamětech cis. akademie vídeňské“ z r. 1860, dále *Kotik*: „Česká jména“, Praha 1898, *Z. Winter*: „Kulturní obrazy čes. měst“, str. 76—91, díl I., *dr. Jos. Medek*: „Jak vznikla příjmení a jich důležitost“ v brněnské „Nivě“ r. 1891.

Literatura, časopisy, spolky.

„*Z pravěku do novověku*“ („Rodopisné Rozhledy“, sbírka rodopisných a dějepisných pojednání, životopisů a dějin vynikajících rodů a osobností. Píše a vydává *A. P. Šlechta*, odbor. spisovatel v Praze II. Na Zdeřaze 5. Dosud vyšly 4 díly: díl I., sv. I.: „Duljebové neboli Bužané v zemích alpských“, „Slovanští vévodové Přibina a Kocel“, sv. II.: „Rozrod Přibinových a Kocelových dědiců, původ pánů z Kuenringu atd.“, díl II., sv. I.: „Dějiny Karlíků z Nežetic“, sv. 2.: „Jiřík VII., Karlík z Nežetic“, díl III., sv. 1.: „Karlíkové pobělohorští“, sv. 2.: „Dr. ing. Hanuš Karlík a jeho rod“, díl IV., sv. 1.: „Jan Šlechta ze Všehrd“, sv. 3.: „Český průmyslník Bedřich Šlechta“. Díla neúporné práce badatelské, svěže psaná, která mohou zajímat i neodborníka. Možno objednat u autora.

„*Rodopisná encyklopedie Československa*.“ Monumentální dílo Romana *Procházky*, obsahující rodopisná data všech vrstev obyvatelstva z dob minulých i nynějších na celém území nynější republiky čsl. i dřívějších zemí koruny české. Pro rodopisce nepřehledný a nepostradatelný pramen. Vydá Zemědělské knihkupectví A. Neubert, Praha II., Hybernská 12, ve svazcích po Kč 35.— v subskripci. Rozesílají se právě přihlášky. Doporučujeme našim členům co nejvřeleji. Adresa autora: R. P., Praha IV., Loretánská 7.

„*Časopis Rodopisné společnosti československé*.“ „Rodopisná společnost československá“, která se ustavila vloni současně s námi, vydala právě obsáhlou ročenku o 165 str. za r. 1929 s velmi bohatým a zajímavým obsahem. Jsou tu mimo jiné příspěvky: Úvodní slovo od předsedy, sen. *Em. Hrubého*, článek jednatele *dra Ant. Markuse*: „Rodopis, jeho úkoly a cíle“, *A. P. Šlechty*: „Původ dávných českých Wanderbiltů v Americe“.

Romana Procházka: „Vzpomínky na poslední českou korunovaci“, *Jindř. V. Bezděky*: „Jmenný obsah nejstarších matrik příbramských“, *Jos. Pilnáčka*: „České památky rodinného archivu rak. hr. Fünfkirchenů“ atd. Rediguje jednatel p. dr. *Ant. Markus*, vrch. archivář schwarzenberský v Třeboni. Přispívky a objednávky tamtéž. Členům společnosti rozesílá se časopis zdarma včetně členského příspěvku, který činí ročně Kč 50.—. Naši členové mohou jej odebírat za zvláštní předplatné, které se stanoví dle počtu přihlášek. Doporučujeme členstvu, aby se k odebírání u nás přihlásilo a vyjednáme pak se společností výši předplatného. Rodopisná společnost čsl. je složena takto: předseda: senátor *Em. Hrubý*, místo- předsedy: dr. *Ad. L. Krejčík* a *Zdenko Kolowrat*, jednatel: dr. *Ant. Markus*, pokladník: dr. *Ed. Šebesta*; členové výboru: *Richard Hrdlička*, dr. *B. Jenšovský*, dr. *Vlad. Klecanda*, inž. *F. Kopecský*, dr. *R. Maršán*, *Roman Procházka*, *Frant. Thun-Hohenstein*. Náhradníci: *Václ. Hodáč*, MUDr. *Ignác Horníček*, *V. Kamareith*, *J. Pilnáček*, dr. *Rud. Svozil* a *JUC. J. Škréta*.

„*Sudetendeutsche Familienforschung*“, vydávaná „Ústředím pro sudetskoneěmecké rodopisné badání při něm. svazu vlastivědném v RČS.“ v Ústí nad Lab. redakcí dra *Ant. Dietla* a dra *F. S. Umlaufa*. II. ročník, seš. I. Bohatý a pestrý obsah. Němci naši jsou v rodopise dále, zahajují již druhý ročník a zakládají právě „*Deutscher Verein für Familienkunde für die ČSR*.“ v Praze. — Ústecká „*Sudetendeutsche Familienforschung*“ (u knihkupectví *Ad. Becker* v Ústí n. L., předplatné Kč 24.— ročně, vychází čtvrtletně) je zajímavá i pro nás Čechy, neboť v sneseném materiálu je mnoho stop českých, zvláště z krajů zmíněných.

„*Sběratelský archiv*.“ Měsíční zpravodaj o sběratelství všeho druhu (dějepis, rodopis, archivalie atd.). Vydává a rediguje *L. Matásek* v Praze VIII., čp. 1015; expeduje knihkup. *O. Pyšveje*, Praha II., *Jindřišská 17*. Předplatné roč. Kč 18.—.

„*Sběratel*“, orgán všech sběratelů, vychází měsíčně redakcí *Fr. Kuncce* v České Lípě. Předplatné Kč 8.— ročně.

Nový spolek rodopisný. Dne 9. března ustavila se v Praze nová odborná korporace rodopisná „*Deutscher Verein für Familienkunde für die ČSR*.“ se sídlem v Praze I., *Karlova ul. 18*. Ráz vědecký, jako naše „*Rodopisná společnost československá*“. Čestným předsedou zvolen: *PhDr. Christ. Ehrenfels*, univers. prof., předsedou: *MUDr. A. Tschermak-Seysonog*, univ. prof., náměstkem předsedy: *PhDr. Bernhard Brandt*, univ. prof., a jednatelem: *JUDr. Hans Felix Zimmermann*.

Je příznačným a radostným zjevem, že zájem o rodopis vzrůstá, jak dokazuje vznik 3 rodopisných spolků v jednom roce a proto i tohoto nového pracovníka z německého tábora vítáme.

B. AKTUALITY.

Strakova akademie. „*Nedělní List*“ přinesl 9./2. t. r. zprávu, že prý v nejbližších dnech podá vláda senátu návrh na znovuzřízení nadace hrab. *Straky* a že z fondu této nadace má být značná část určena vyhradně pro studenty německé národnosti. Znovuzřízení nadace je prý tu zamýšleno tak, že testamentem předepsané šlechtictví rodu má být změněno za „*šlechtictví ducha*“. Zprávu tu citoval „*Montagsblatt*“ z 10./2. a pochvaloval si ovšem tento domnělý úmysl vlády, podělit z tradiční české nadace i studenty německé. Takové změnění základního ustanovení testamentu je arci v právním státně nemožné, i kdyby si toho kdokoli přál. Je beztoho ten 12letý stav ex lex, kdy je nadace suspendována, dost

trapný pro posuzování právní jistoty v státě. Poslední vůle odkazatelova praví výslovně, že nadání je určeno pro „chudou mládež stavu vyššího (panského a rytířského) národu českého“, a teprve, kdyby té vůbec nebylo, nastupují v užívání sublegatáři „Fratres Misericordiae“. Poněvadž potomků takových rodin, pro něž je nadace založena, je dost a naše Jednota právě takové rodiny sdružuje, měla by vláda na vybranou, chce-li dát přednost legitimním čekatelům, ke kterým má také ještě jiné povinnosti anebo Milosrdným bratřím. Pobělohorští pokutníci přišli kdys o statky, čest, a nyní i o jméno a nadace. Snad dostanou i zákaz, hlásiti se ke svým revolučním předkům vůbec.

S P O L K O V É Z P R Á V Y

Dne 15. ledna 1930 byla konána I. řádná valná hromada a 30. ledna ustavující schůze správního výboru, kde byly provedeny volby na správní rok 1930 a zvoleni jednomyslně tito pp.:

Předsedou: JUDr. Josef Los, advokát na Smíchově.

Místopředsedou: MUDr. Vincenc Matina, zubní lékař v Praze.

Jednatel: Bořivoj Nesměrák, obch. v Košířích.

Pokladníkem: Josef Tamchyna, kontrolor v. v. na Smíchově.

Zapisovatelem: Ph. dr. Jan Řejsa, Vinohrady.

Verifikátory: JUC. Jarosl. Škreta, Vinohrady; Zdeněk Trmal, bank. úř., Bubeneč.

Správce domu a knihovníkem: Otto Bukovský, úř., Nusle.

Účetními dozorci: Karel Tunkl, přednosta v Z. ú., Smíchov; Zdeněk Trmal, Bubeneč.

Za členy výboru bez funkcí: Vilibald Kamareith, admin., Vinohrady, Ervín Kruchina, úč. taj. min., Vinohrady, Roman Procházka, odb. spis., Praha IV., Frant. Kapoun, revident v. v., Nusle, Jaroslav Prošek, Praha VII. a JUDr. Em. Tamchyna, odb. rada, Praha.

Jednatelskou zprávu uveřejníme příště.

VÝKAZ DARŮ PRO NAŠI KNIHOVNU.

S vděčností kvitujeme tyto dary, jimiž byl položen základ k naší knihovně.

Darovali: p. A. P. Šlechta 9 svazků svých „Rodopisných Rozhledů“ („Z pravěku do novověku“), p. Roman Procházka Rodopisný sborník a kroniku vladyckého a později baronského rodu Procházek „Meine zwei- unddreißig Ahnen und ihre Sippenkreise“, vyšlou v Lipsku, dále 4 svazky Gothaiských almanachů a několik brožur z rodinné kroniky, kromě redakce. výtisku své „Rodopisné encyklopedie Československa“, p. Frant. Milner sbírku výpisů z rodinného archivu Milnerů a objednávku i bezplatného výtisku „Rodopisné encyklopedie Čsl.“ od Romana Procházky. Slečny Marie a Alžběta Trčkovy: „Mistr Kampanus“ od Z. Wintra ve skvostné vazbě, „Maloměstské historie“ a „Domů a jiné obrázky“ od Al. Jiráska ve skvostné vazbě. Všem dárcům srdečný dík!

Další lask. příspěvky přijímá s povděkem kancelář, Praha-Košíře, Brožíkova 278. — Získávejte další členy! (Příspěvky členů: činný Kč 36.—, přispívající Kč 24.— roč., krom zápisného Kč 3.—. Zakládající Kč 500.— jednu pro vždy.) — *Příspěvejte též do listu a získávejte mu odběratele a přispívatele!*